

Mesés Tátra

Néhány hónapja Gögh Zoltán tanár úr fizika óráján ültünk, ahol szó esett a Tátráról. Megemlítettük, hogy néhányunknak volna kedve túrázni a hegységben. Sokat nem is kellett győzködni a tanár urat, és hamar rábeszélte Eichardt János kollégáját is, hogy tartson velünk. Napról napra izgatottabbakká váltunk, ahogy közeledett a kiruccanasunk ideje. A résztvevők listája is összeállt, így két autóval, és 9 fővel nekivágott a csapat a Tátra meghódításának. Szerencsére hamar elérkezett az indulás napja, melyet már nagyon vártunk.

Az odafelé vezető úton mindenki tátott szájjal nézte a szebbnél szebb tájakat, majd estére megérkeztünk Tátralomnicra, a szállásunkhoz.

Másnap tette készen, jól felöltözve, élelemmel és innivalóval felszerelve elindultunk a lazábbnak vélt Zöld-tavi Menedékházhoz vezető túránkra.



1. kép. A nagy csapat.

Hamar rájöttünk, hogy nem minden móka és kacagás. Ahogy Gögh tanár úr mondta: „A hegy majd eldönti hogyan fogad minket”! Ez teljes mértékben igazolódott is! Az első hegyi túránkon hatalmas akadályokkal néztünk szembe, mint például a hófúvás, a jeges szél, a liluló szájak, az átázott ruhák vagy a szálláson felejtett meleg tea hiánya. Mindezek ellenére rengeteg, csodálatos élménnyel gazdagodtunk. Az út során még tanáraink is újra gyermekként élvezték a havas hegyek biztosította csúszdákat.



2.-3. ábra. Energiagyűjtés a tovább haladáshoz.

A megerőltető, néha emberpróbáló túrán mindenki számíthatott a másik támogatására, hiszen egymás biztatásával mindenki sérülésmentesen felért a Menedékházhoz. Nagy

szívfájdalmunkra hamar vissza kellett indulnunk, hogy még sötétedés előtt a szállásra érjünk, mivel a 10 órát is meghaladó kiruccanás az időjárás miatt túl hosszú sikerült. Visszatérve a szállásunkra már csak néhány dologra vágytunk, úgymint a forró zuhanyzás, a meleg ételek és az ejtőzés. Az alvással ezúttal nem volt probléma, a fáradtságtól szinte beajultunk az ágyainkba.



4. ábra. A Zöld-tavi Menedékház.

Másnap közös megegyezéssel, egy jóval kellemesebb és kevésbé megerőltető túrát tervezett Gógh tanár úr számunkra. Ezen a napon a jégtemplom volt az első állomásunk, amelyet siklóvasúttal közelítettük meg, míg a második megálló helyünk egy menedékház volt, ahol néhányunk megpihent, míg a fittebbek folytatták útjukat a Tarpataki-vízeséshez.

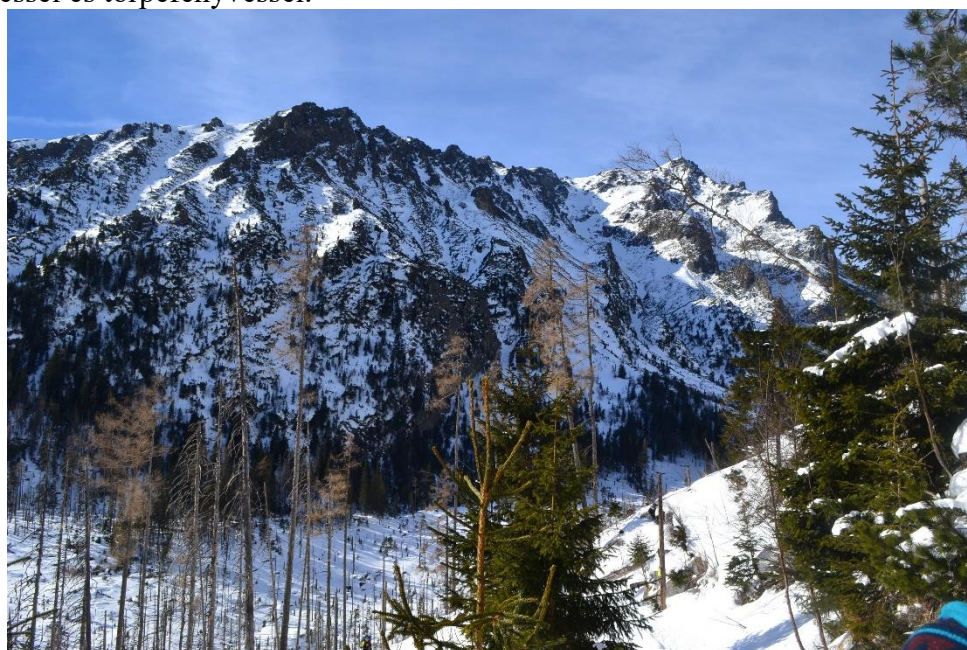


5- 6. kép. A Tarpataki-vízeséshez menet.

A jéggé fagyott vízesés kristályzuhatagot varázsolt elénk. Csodálatos napunk végén még utoljára megnéztük a tájat, majd lementünk a faluba az autókhoz, és elindultunk Magyarországra.

A hazafelé vezető úton még egyszer, utoljára végig szemlélhettük a gyönyörű vidéket. A csapat zöme szerint nem nekünk való a téli túra (bár az emlékek idővel megszépülnek), de megbeszéltük, hogy egyik nyáron ismét meglátogatjuk a Tátra csodás hegyeit.

Természetesen nem csak önmagáért a túráért voltunk a Tátrában, hanem a hazánktól eltérő élővilág megfigyelését is célul tűztük ki. Sajnos állatokkal nem találkoztunk, de a növényzeti színteztséget megfigyeltük. A kiindulási magasságunk kb. 800 méter volt, míg a Zöld-tavi Menedékház 1590 méteren feküdt. E szintkülönbség már látványos növénytársulásbeli eltéréseket is mutatott. 800 méteren gyertyánok, nyírfák és magaskőrisek, valamint egy-két kocsányos tölgy alkotta erdők voltak. Kissé feljebb bükkfákkal, majd egyre több lucfenyővel és vörös fenyővel tarkított erdőkkel találkoztunk. 1000 méter felett már szinte csak lucfenyves volt, néhol felbukkanó nyírfákkal. Az utolsó társulás kb. 1500 méteren elterülő törpefenyvesseel zárult, amely állományát a nagy hó miatt alig láttuk kibukkanni a vastag hóréteg alól. A Zöld-tavi Menedékháznál már csak havas táj fogadott minket, ritkuló lucfenyvesseel és törpefenyvesseel.



7. kép. A növényzet változása felfelé haladva.